

Sygn. akt IV KK 23/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Rafał Malarski

Protokolant Ewa Sokołowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **P.Ż.**

obwinionego z art. 77 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 22 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 lipca 2017 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2017 r. do Sądu Rejonowego w B. wpłynął wniosek Komendanta Miejskiego Policji w B. o ukaranie P.Ż. za popełnienie wykroczenia z art. 77 k.w., polegającego na tym, że w dniu 12 marca 2017 r. w B. przy ul. F. 46 nie zachował zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, w wyniku czego doszło do pogryzienia F. B. Jednocześnie, za zgodą

obwinionego, na mocy art. 58 § 1 i 2 k.p.w. wniósł o ukaranie P.Ż. bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary grzywny w kwocie 1.000 zł.

Sąd Rejonowy w B., po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu w dniu 28 lipca 2017 r., wydał wyrok, mocą którego uznał P.Ż. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 77 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 25 sierpnia 2017 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść P.Ż. wniósł Prokurator Generalny. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 63 § 2 i 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w., polegające na uwzględnieniu przez sąd wadliwego wniosku oskarżyciela o wydanie wobec P.Ż. wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 77 k.w., polegającego na wymierzeniu P. Ż. na podstawie tego przepisu kary 1.000 zł grzywny, w sytuacji gdy wykroczenie to zagrożone jest karą grzywny do 250 zł.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że wyrok Sądu Rejonowego w B. zapadł z rażącym naruszeniem art. 63 § 2 i 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w. oraz art. 77 k.w., co miało istotny wpływ na jego treść.

Przepis art. 58 § 1 i 2 k.p.w. jednoznacznie stanowi, że oskarżyciel publiczny może, za zgodą obwinionego, przesłuchanego uprzednio w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.w., umieścić we wniosku o ukaranie wniosek o skazanie obwinionego za zarzucany mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego albo odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego, tylko wówczas, gdy w świetle zebranych dowodów wyjaśnienia obwinionego oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie

budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Wniosek o skazanie bez rozprawy tym samym stanowi rezultat swego rodzaju porozumienia pomiędzy oskarżycielem publicznym a obwinionym. Jest to wspólna propozycja oskarżyciela publicznego i obwinionego przedkładana sądowi, który nie jest nią związany. Wobec tego samo skierowanie przez oskarżyciela publicznego wniosku w trybie art. 58 § 1 k.p.w., po uprzednim uzyskaniu zgody obwinionego, obejmującej także propozycję wymierzenia mu konkretnej kary, nie zwalnia sądu z obowiązku poddania kontroli takiego wniosku pod względem jego zgodności w zakresie formalnym i merytorycznym, z regułami obowiązującego prawa.

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że Sąd Rejonowy w B. aprobuje wniosek oskarżyciela - Komendanta Miejskiego Policji w B. - o wydanie wobec obwinionego P.Ż. wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary, nie dostrzegł tego, że oskarżyciel zaproponował wymierzenie obwinionemu uzgodnionej z nim kary grzywny w kwocie 1.000 zł, podczas gdy przepis art. 77 k.w. przewiduje zagrożenie karą grzywny tylko do kwoty 250 zł. Wprawdzie art. 24 § 1 k.w., przywołany przez Sąd Rejonowy w B., obok art. 77 k.w. jako podstawa wymiaru kary stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5.000 zł., ale ma on zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy w przepisie szczególnym podano, iż czyn jest zagrożony karą grzywny bez równoczesnego określenia jej wysokości. Przepis art. 24 § 1 k.w. wskazuje jednocześnie, że ustawa może określać inne jej granice, jak ma to miejsce w treści art. 77 k.w., który przewiduje, że górna granica kary grzywny wynosi 250 zł.

W omawianej sytuacji Sąd orzekający - jak słusznie wskazuje skarżący - zgodnie z art. 63 § 2 k.p.w. obowiązany był uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim określonej zmiany co do wymiaru kary grzywny, dostosowanej do stanu prawnego. Wobec nieobecności stron postępowania na posiedzeniu, należało choćby korespondencyjnie zasugerować tę zmianę oskarżycielowi oraz powiadomić obwinionego o potrzebie przekształcenia (korekty) złożonego wniosku, bądź skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, zgodnie z treścią

art. 63 § 5 k.p.w. Bezrefleksyjna akceptacja przedmiotowego wniosku przez Sąd Rejonowy w B., doprowadziła do rażącego naruszenia art. 63 § 2 i 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w. przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia art. 77 k.w., które miało istotny wpływ na jego treść, bowiem P. Ż. wymierzona została surowsza kara grzywny od sankcji przewidzianej za przypisane mu wykroczenie.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.. Ponownie rozpoznając sprawę sąd właściwy będzie procedował z poszanowaniem przepisów zarówno Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, jak i Kodeksu wykroczeń, prawidłowo określając wobec obwinionego wymiar kary, której wysokość mieścić się będzie w granicach przewidzianych sankcją art. 77 k.w.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.

kc